

Komentář k prvnímu čtení

Ocitáme se v nejstarších dějinách Izraele (cca 1300 př. Kr.). Židé zakusili Boží vysvobození ze zajetí Egypta, ale stále Bohu nevěří, a proto reptají. Mojžíš je tím unaven a volá o pomoc. Bůh mu dává sedmdesát starších. Dva z nich prorokují mimo předpokládaný rámec stánku úmluvy. Jsou předobrazem scény z dnešního evangelia. (Pramen: vira.cz)

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však do stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře.“ Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!“ Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“ (Nm 11,25-29)

Dnešní evangelium

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“ (Mk 9,38-43.45.47-48)

Zamyšlení

Jak odporné je potkávat křivé lidi nebo ty, kdo se za každou cenu snaží zalíbit. Nejednáme tak někdy i my? Dnešní texty jsou velmi kritické. Ve všech čteních potkáváme „malého“ člověka, který se snaží získat výhodu na úkor někoho druhého. Nerozumí nebo nechce vidět věci pohledem „krále“, ale jde mu čistě o jeho malé já. Druhými lidmi zřejmě pohrdá nebo jsou mu hostejní. Ale Bůh vnímá všechny! Proto následuje ostrá kritika:

Slova o useknutí ruky či nohy nejsou myšlena doslovně, ale ukazují, jak radikálně máme řešit koketování se zlem, sobectvím a pokušením. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Tady jsem, Pane Bože můj a milosrdný Stvořiteli.

Unavil jsem se hledáním východiska,

ale kromě nebezpečí, strachu a nejistoty nic nenalézám.

Nikdo pomoci nemůže, proto přicházím k Tobě

a klekám u Tvých nohou, do vůle Tvé se zcela odevzdávám.

Nalož se mnou pro Ježíše Krista jako s tím,

kdo se do náruče Tvého milosrdenství pokládá.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Bůh je praktický – největší zázraky dělá teprve tehdy, když to člověk nejvíce potřebuje.
- Problém polovičatých křesťanů – našli tu perlu, ale nekoupili to pole.
- Ježíš ví jak na tebe – má tě rád.

VÁCLAV

Č. 26. (2018)

30.9. 2018

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

26. neděle v mezidobí

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Ne – v 9.00
	Út – v 17.30
	St – v 17.30
	Čt – v 7.30
DD MILEŠOV	Pá – v 16.30
	Pá – v 9.00

Modlitební skupina - Út v 16.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 30.9. 2018 v 9.00

Ne 7.10. 2018 v 9.00

Lukavec v 11.00

V pátek 5. října od 18.00 budeme uklízet kostel v Medvědicích.
Každý, kdo by se chtěl zapojit, bude vítán.

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

293. K čemu nám Bůh dal vášně?

Vášně jsou tu proto, abychom prostřednictvím silných emocí a prožitků byli přitahováni k dobru a abychom byli odpuzováni od zlého a špatného.

Vášně – přirozené složky lidské psychiky – jsou emoce nebo citová hnutí, které pobízejí jednat podle toho, co člověk vnímá jako dobré nebo jako špatné. Člověk může milovat či nenávidět, po něčem toužit nebo něčím pohrdat, být něčím přitahován a něčeho jiného se bát, být naplněn radostí, smutkem nebo hněvem. V hloubi svého srdce však člověk vždycky miluje dobro a nenávidí zlo, případně to, co za dobro či zlo považuje.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

5. října – připomínka **sv. Faustyny Kowalské**, řeholnice

Narodila se 25.8. 1905 v Głogowci v polské diecézi Włocławek. Její život byl prostoupen mnoha milostmi, ale i těžkostmi a velkým utrpením. Helena, pozdější sestra Faustýna, už v sedmi letech pocítila před vystavenou Nejsv. svátostí první pozvání k hlubšímu životu s Pánem. V 17ti letech odešla do lódu k příbuzným a pracovala přes rok v prodejně. Při jedné taneční zábavě měla vidění zkrvaveného Ježíše a vnímala jeho výčitku: "Jak dlouho tě mám trpět, jak dlouho mě budeš pokoušet?" Pak ji v ložské katedrále vnitřní hlas vyzval, aby jela hned do Varšavy. Strýc se ji pokoušel zadržet, ale nakonec se stal jejím pomocníkem v útěku od rodiny. V neznámém prostředí Varšavy se Helena obrátila s prosbou k Panně Marii, aby vedla její kroky. Poté v duši obdržela výzvu jít za město. Tam u dobrých lidí přenocovala a ráno se vrátila hledat klášter, který by ji přijal. Nemohla ale takový najít a již znechucena zaklepala na dveře posledního - u sester Božího milosrdenství. Stala se řeholnicí Kongregace Matky Božího Milosrdenství. Její posláním, ke kterému byla vyvolena, spočívá v připomenutí milosrdné Boží lásky, o níž hovoří Bible a v předání nového způsobu účty pro celý svět. Proto je nazývána i Ježíšovou sekretářkou a apoštolkou. Zemřela ve 33 letech roku 1938 na TBC v Krakově-Łagiewnikách.

1. října – pam. **sv. Terezie od Dítěte Ježíše**

2. října – pam. **sv. Andělů strážných**

4. října – pam. **sv. Františka z Assisi**

5. října – **1. pátek v měsíci**

6. října – nez. pam. **sv. Bruna**, kněze

7. října – 27 neděle v mezidobí, (pam. Panny Marie Růžencové)

Osvědčený způsob modlitby nad Biblí: tzv. Lectio divina

Způsob modlitby dostupný i těm nejzanedbanějším z nás

Jeden z osvědčených druhů modlitby se nazývá lectio divina. Přeloženo doslova to znamená „posvátné čtení“. Tento způsob modlitby používá k prohloubení našeho vztahu s Bohem Bibli.

Metoda Lectio divina zapojuje jak naši představivost, tak pracuje i s naší schopností přemýšlet.

Když jsem já poprvé slyšel výraz lectio divina, představil jsem si nějaké postarší mnichy uzavřené v tichu čítárny, nehlučně obracející pergamenové listy středověkých rukopisů. Znělo to sice romanticky, ale nevypadalo to, že by to mohlo být nějak užitečné a prospěšné i pro mě.

Měl jsem ale to štěstí, moci se s touto metodou seznámit blíže. Tato praxe je totiž dostupná i těm nejzanedbanějším z nás. Lectio divina je v podstatě setkání s Bohem prostřednictvím Písma svatého.

Technika modlitby „Lectio divina“

Nejjednodušší způsob vykonávání lectio divina spočívá ve čtyřech krocích. Předtím než začneme, si zvolíme nějaký text z Bible, který bude základem naší modlitby.

V tomto ukázkovém případě si zvolme vyprávění o Ježíšově kázání v nazaretské synagoze, jak ho zachycuje Lukášovo evangelium (Lk 4,16–30). Na začátku svého veřejného působení přijde Ježíš do města, ve kterém vyrůstal, a vchází do synagogy, aby tam kázal. Rozvine svitek Tóry a začne číst text z knihy proroka Izaiáše. „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku.“ Pak lidem odvážně řekne: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Zástup Ježíše zpočátku přijímá s uznáním. Jsou ohromeni tím, že chlapec z jejich města je tak vzdělaný. Ale poté Ježíš začne kritizovat shromážděné pro nedostatek víry a řekne: „Žádný prorok není vítáný ve svém domově.“ Zástup se na něj obořil. „Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory,“ odkud ho chtěli shodit. Ježíš ale bez újmy „prošel jejich středem a ubíral se dál“.

Jako při každé modlitbě nejprve poprosíme Boha o pomoc. Potom budeme uvažovat o textu s použitím metody lectio divina.

Čtyři kroky lectio divina:

1/ Čtení - o čem se v textu mluví?

2/ Meditace - co mi prostřednictvím textu Bůh říká?

3/ Modlitba - co chci Bohu o tomto textu říct já?

4/ Činnost, akce - co chci na základě své meditace udělat?

3. krok: modlitba

Co chci Bohu o tomto textu říct já?

Teď je řada na nás, abychom řekli něco Bohu. Jaké pocity a jaké otázky v nás text vyvolává? Jak na něj reagujeme? Dejme to Bohu najevo.

Po rozjímání nad tímto konkrétním úryvkem evangelia můžeme například dospět k závěru, že jsme strašpytlové. Postavit se na obranu kolegyně nebo za svou pravdu může být nebezpečné. Můžeme mít oprávněné obavy, že budeme odmítnuti, tak jako odmítl Ježíše v jeho rodném městě.

Na druhou stranu nás může povzbudit jeho důvěra. Můžeme dojít k poznání, že všechna prorocká gesta pravděpodobně vyvolávala u proroků obavy. Ale všichni proroci, podobně jako Ježíš, zvládli tento strach díky důvěře v Boha. Možná v sobě cítíme směs obav a důvěry. Teď je čas upřímně Bohu o svých citech povědět.

Při meditativní modlitbě jsem pocítil obavy ozvat se. Být prorockým hlasem zní romanticky, ale jen do té doby, dokud nemusíte čelit rozrušenému davu (nebo jen pár našťavaným lidem). Co se stane, když se ozvu? Odmítnou mě?

Čím víc jsem se na to téma modlil, tím víc jsem se vracel k téže otázce: Jak to, že Ježíš dokázal mluvit s takovou odvahou, když věděl, že ho lidé nejspíš odmítnou? Postupně jsem si uvědomil, že v synagoze každý znal Ježíše a Ježíš nejspíš znal je. Mohl předpokládat jejich reakci - podobně jako my umíme odhadnout reakci svých přátel, kdybychom jim chtěli říct něco provokativního. Ježíš tedy asi očekával jejich odmítnutí. Jeden z důvodů, proč dokázal promluvit, byla jeho svoboda neomezovaná obavami, jestli ho lidé přijmou, nebo odmítnou. Ježíš dokonale ztělesňoval to, co lze nazvat nezávislostí.
(pokračování přístě)

Se svolením zpracováno podle knihy James Martin, Jeziutský návod (téměř) na všechno, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno

Sbírka z 23. září, věnována na Charitu, 3120,- Kč

Děkujeme

Děkuji za úklid a výzdobu našeho kostela.

Přeji všem pokojný a požehnaný týden.

4.	krok:	činnost
Co chci na základě své meditace udělat?		

A nakonec přijde čas konat. Modlitba by nás měla rozhýbat k činnosti, i kdyby šlo jen o předsevzetí být soucitnější. Vstup do vztahu s Bohem nás mění, činí nás laskavějšími a čínorodějšími.

Poté co jsme si přečetli příběh o Ježíši v synagoze, poté co jsme se sami sebe zeptali, co nám chce Bůh říci a poté co jsme řekli Bohu o naší reakci, nastal nyní čas něco udělat. Třeba sebereme odvahu a začneme bránit kolegyni. Nebo se rozhodneme odpustit tomu, kdo nás zranil. Nebo pocítíme, že bychom se měli více modlit za pochopení toho, co máme udělat. Naše modlitba by ovšem měla vyústit do konkrétní činnosti.

Přitažlivý příklad Ježíšovy svobody mě v mém případě povzbudil ozvat se ve věci, která mi ležela na srdci. Bylo to těžké a vyvolalo to hněv několika jedinců, já se ale snažil následovat Ježíšův příklad. Pomohlo mi to v těžkých časech a získal jsem tím sebedůvěru. Strach ostatně nebyl na místě: nikdo mě neshodil ze skály ani doslova, ani obrazně.

Čtyři kroky lectio divina:

- 1/ Čtení - o čem se v textu mluví?
- 2/ Meditace - co mi prostřednictvím textu Bůh říká?
- 3/ Modlitba - co chci Bohu o tomto textu říct já?
- 4/ Činnost, akce - co chci na základě své meditace udělat?